

Care sunt primele noastre gânduri când vin probleme?

Walter Thomas Turpin

© SoundWords, Online începând de la: 14.09.2018, Actualizat: 15.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Când Nebucadnețar a dat porunca să fie omorâtă elita intelectuală a Babilonului (Daniel 2), deoarece ei nu au putut să-i readucă în amintire visul său – care a fost primul lucru pe care Daniel și prietenii lui l-au făcut? Ei au adus chestiunea înaintea lui *Dumnezeu!*

Care este primul lucru, pe care l-ați face voi? Doresc să devin acum foarte practic și să transpun aceasta în împrejurările noastre zilnice. Care este primul lucru, pe care tu îl faci, atunci când vin greutăți? Mergi tu cu ele la Dumnezeu? Haideți să fim foarte sinceri înaintea Domnului. Dacă ai o greutate – nu este atunci primul tău gând, dacă se găsește cineva care are experiență în acest domeniu, care are suficientă cunoștință și îți poate ajuta în această chestiune? Și dacă ai cunoaște pe cineva – o persoană capabilă sau un specialist, chiar dacă el ar locui la marginea orașului –, nu te-ai duce la el și ai încerca să scoți de la el tot ce poți primi? Exact! Și nu este tocmai aceasta, ce se strecoară acum în Adunarea lui Dumnezeu?

Să luăm un exemplu: ia naștere o problemă între frați și surori. Merg ei acum pe genunchi și se smeresc înaintea lui Dumnezeu? În primul rând pentru că există această problemă, și apoi și pentru că ei nu au suficientă pricepere să rezolve această problemă. Îi împovărează oare această chestiune? Nu este primul gând, care le vine în minte, dacă nu cumva ar putea găsi pe cineva, care să le ajute, poate un frate cu renume, care poate ocoli această problemă? Vorbesc despre lucruri foarte practice. Și voi și eu știm că ceea ce am spus este tocmai ceea ce se petrece mereu.

Să privim pe Daniel. În momentul în care viața lui era în pericol, în clipa în care această problemă a devenit cunoscută lui și tovarășilor lui, el spune: „Dă-mi *timp*.” Pentru ce? Pentru ca ei să se poată ruga Dumnezeului cerului! Ei sunt dependenți, ei merg la Dumnezeu cu problema. [...]

La noi este deseori așa cum a fost la Iacov, care a pregătit și aranjat totul cu grijă și apoi s-a dus și s-a rugat. Ca strateg și tactician strălucitor a luat toate măsurile de prevedere, a îngrijit de siguranța lui deplină – cel puțin așa a gândit el –, și apoi s-a dus de s-a rugat! Aceasta este tocmai ceea ce facem noi. Cu totul altfel a făcut rămășița mică a poporului lui Dumnezeu în acele zile din timpul lui Daniel: ei vin și se roagă Dumnezeului cerului; ei se simt total dependenți și știu ce înseamnă să fi dependent de Dumnezeul lor ca sursă de ajutor al lor – singurul lor izvor de ajutor, dar în același timp și izvorul de ajutor a-tot-suficient pentru ei.

Deseori gândesc – și eu am spus deja de multe ori așa și am auzit și pe alții spunând la fel –: „Acum nu ne mai rămâne nimic altceva, decât să mergem la Dumnezeu; numai Domnul ne poate ajuta.” Ca și cum El nu ar fi *de ajuns*! Și tocmai această frază – simt aceasta în inima mea – arată exact unde am ajuns: „Acum nu mai avem pe nimeni, decât numai pe Domnul.” Crezi tu că din cauza aceasta îmi merge mai rău? Nu tocmai de aceea ne merge mai bine? Nu ne merge de zeci de mii de ori mai bine, că nu avem pe nimeni altcineva, decât numai pe Dumnezeu? Mai avem nevoie de altcineva, dacă Dumnezeu este în mijlocul poporului Său? Nu ne este El de ajuns? Nu este El suficient pentru orice nevoie? A uitat Hristos ceea ce Lui Îi este scump și prețios? Crezi tu că, Capul în cer este indiferent față de nevoile mădularilor Sale de pe pământ? Crezi tu că urechea lui Dumnezeu este surdă față de strigătul poporului Său? Dar mărturia noastră față de binecuvântarea rugăciunii este așa de sărăcicioasă, că nu se vrea să se creadă că este o ureche, care se interesează de rugăciunea noastră. Nu se crede că sunt inimi pe pământ, care simt cu adevărat nevoia lucrurilor din jurul nostru. Nu se

crede că există un Dumnezeu care face minuni, care Se coboară, ca să asculte șoapta unei inimi sărmâne, care nu a fost adusă înaintea Lui ca rugăciune. Și tocmai aceasta caută El cu privirea și așteaptă.

Priviți cât de frumos este arătat aici în această istorisire, care este rezultatul acestei așteptări după Dumnezeu! Desigur rezultatul a fost, că lui Daniel i s-a făcut imediat cunoscut visul. Aici a fost imediat o cale de ieșire din problemă. Desigur a fost așa! Mă gândesc deseori la pasajul din epistola către Evrei referitor la Avraam: „Pentru că Dumnezeu, când i-a dat lui Avraam promisiunea, fiindcă nu avea pe nimeni mai mare pe care să jure, a jurat pe Sine Însuși.” Și Duhul Sfânt spune, comentând: „Și astfel, având îndelungă-răbdare, el a *obținut* promisiunea” (Evrei 6.15). Crezi tu, că a fost cineva vreodată, care în simplitate și cu adevărat a așteptat pe Dumnezeu, fără să constate că Dumnezeu a intervenit și a arătat că a luat cunoștință de situație?

De un lucru putem fi siguri: cu cât avem mai mult simțământul că Dumnezeu Se interesează cu adevărat de noi, cu atât rugăciunea noastră devine mai stăruitoare. Probabil ne interesează numai un singur lucru. Este însă important, dacă noi îl aducem la urechea lui Dumnezeu.

Domnul să ne dea mai multă dependență adevărată și mai multă rugăciune sinceră! Eu cred că noi nu suntem așa de dependenți cum am putea să fim, și că noi nu suntem oameni ai rugăciunii, așa cum am putea să fim. Și eu cred că în greutățile noastre, în exercițiile noastre și în problemele noastre alergăm încolo și încolo după ajutor – dar nu la Dumnezeu.

Tradus de la: [Was sind unsere ersten Gedanken bei Problemen?](#)

Extras din prelegerea: *Separation, Dependence, Suffering* din anul 1876.

Traducere: Ion Simionescu